

குருத்துவ அழைத்தல்

(பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளின் குருத்துவ அழைத்தல்களை எவ்வாறு பெரிதாய் மதிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் கட்டுரை)

பிற்பகல், பெரிய வீடு, வீட்டில் ஒரே பையன், மரண அவஸ்தையாய் கிடக்கிறான். எல்லோரும் அவனைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். பெற்றத்தாய் தலைவிரிகோலமாய் புலம்புகிறாள். “ஐயோ! தவஞ்செய்து பெற்றேனே! கண்ணின் மணியைப் போல் காத்துவந்தேனே! எனக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லையே! நிலபுலம்... பணங்காசு... எல்லாம் எனக்கு எதற்கு?” என்று கதறுகிறாள்; அலறுகிறாள். பாவம், பெற்ற மனம்!

வைத்திய நிபுணர் ஒருவர் வருகிறார். சிகிச்சை செய்கிறார்... பையன் உயிர் பிழைக்கிறான். பிள்ளையின் தாய் அந்த வைத்தியரை எவ்விதம் வாயார வாழ்த்துவாள்! மனமார போற்றுவாள்! உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்த அந்த பேருபகாரியை எவ்விதம் உறவினர்களும் பிறரும் பாராட்டுவார்கள்!

வைத்தியத்தினால் மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் மனுஷரை உலகம் வெகுவாய் புகழ்கின்றது. இது நியாயமே. அவர்கள் தங்கள் பிரயாசையால் சரீரத்துக்கு வரும் நோய் நோக்காடுகளைப் போக்கி, புத்துயிர் அளித்து, தங்களை நம்பி வந்தவர்களுக்கு நல்ல சுகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். மேலும், வேதனை சமயத்தில் ஆறுதலளித்து, வேதனையைக் குறைத்து சேவை புரிகிறார்கள். அப்படியானால், ஆத்தம வியாதியைக் குணப்படுத்தி, அழியாத நெருப்பில் விழாமல் ஆத்தமங்களைக் காப்பாற்றிவரும் குருக்களின் பணிதான் என்ன! அவர்களின் பதவிதான் என்ன! அவர்களின் பரோபகார சிந்தனைதான் என்ன! அவர்களது பரித்தியாகப்பான்மைதான் என்ன! ஆத்தம பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு, காயப்பட்டு உருமாறி பாவத்தில் நாறி ஊறிக் கிடக்கும் ஆத்தமங்களையும் கழுவி சுத்தம் செய்து பழுதுபார்த்து, பாவக்கறைபோக, தேவ ஒளியை பரவச் செய்பவர்களல்லோ நமது கத்தோலிக்கக் குருக்கள்!

கிறீஸ்தவ தாய் தந்தையரே, குருத்துவத்தின் மகிமையைப் பற்றி இன்னதென்று நீங்கள் சிந்தித்ததுண்டோ? நமது பையன் ஒருவன் மேற்படிப்பு

படித்து, ஒரு நல்ல உத்தியோகத்தை வகித்து, கைநிறையச் சம்பாதித்தால், அளவற்ற பெருமை நாம் கொள்கிறோம். என்றும் இல்லாத உன்னத மகிமை நமது குடும்பத்திற்கு வந்ததாகக் கருதி மனப்பூரிப்பை அடைகிறோம். ஆனால் அவன் மேற்படிப்பை முடித்தபின் குருத்துவ அந்தஸ்தைத் தெரிந்துகொண்டாலோ, அவன் ஏதோ பெரிய தவறைச் செய்துவிட்டது போலும், ஏதோ பைத்தியக்காரத்தனமாய் நடந்துவிட்டது போலும், நாம் மிகவும் அங்கலாய்ப்பு அடைந்து, அழுது பிரலாபித்து, அவனை அந்த நோக்கத்தில் இருந்து எவ்விதத்திலும் தடுக்கப் பிரயாசைப்படுகிறோம். இத்தகைய மனப்பான்மைக்கு உண்மையான காணரம் என்ன? விசுவாசக் குறைவோ? வறுமையோ? அல்லது குருத்துவத்தின் மகிமையைப் பற்றிய அறியாமையோ?

குருத்துவம் ஆவதென்ன என்று கேட்டால், திவ்விய பலி பூசை செய்யவும் தேவ திரவிய அநுமானங்களை நிறைவேற்றவும் சுதந்திரம் கொடுக்கும் தேவ திரவிய அநுமானம், என்று பெரியோரும் சிறியோரும் பதிலளிப்பார்கள். ஆனால் குருத்துவத்தினால் நமது பிள்ளைகளுக்கு எத்தகைய சுதந்திரம் அளிக்கப்படுகிறது. எத்தகைய பதவி வருகிறது என்று, ஆழ்ந்து உணர்ந்த கிறிஸ்தவ தாய் தந்தையர் வெகு சொற்பப் பேர் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

நமது பிள்ளைகளில் ஒருவன் கலேக்டருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவன், அவருடைய பிரமாணிக்கமுள்ள ஊழியன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். உடனே நமக்கு கண்காது தெரியாத அளவுக்கு பெருமை தட்டுகிறது. குருத்துவத்தில் நமது பிள்ளை யாருடைய ஊழியனாகிறான்? ஒரு கலேக்டருடைய அல்லது ஒரு கவர்னருடைய ஊழியனாகவா? இராஜாவுடைய ஊழியனாகவா? “ மனிதன் சுயேச்சையாய் விரும்பி அடையக்கூடாத உன்னத பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டு மெய்யான தேவனும், மெய்யான மனிதனும் ஆகிய கிறிஸ்துராஜாவின் ஸ்தானாதிபதியாகிறான்” (2கொரி.5) “சர்வேசுரனுடைய ஊழியன், சேசு கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலன்” ஆகிறான் (1தீத்து). “சர்வேசுரனுடைய தூதனும் ” (எபி.14), “சர்வேசுரனுடைய பரம இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறவனுமாகிறான்” (2கொரி.4)

என்ன பதவி! இதைவிட பெரிய பதவியை நமது மகனுக்கு நாம் இவ்வுலகில் தபம் செய்தாலும் அடைந்துக் கொடுக்கக் கூடுமோ?

குருப்பட்டத்தினால் ஜனங்களுக்கு நித்திய உண்மைகளைப் போதிக்கவும், அவர்களை அர்ச்சிக்கவும், அவர்களுக்காக மனுப்பேச திவ்விய பலிபூசை ஒப்புக்கொடுக்கவும் சாமானிய மனிதனுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது. “நீங்கள் போய் சகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் போதியுங்கள். உங்களுக்குச் செவிக் கொடுக்கிறவன், எனக்குச் செவிகொடுக்கிறான்; உங்களைப் புறக்கணிக்கிறவன் என்னைப் புறக்கணிக்கிறான்” (லூக்.10:16)

மேலும் வேத சத்தியங்களைப் போதிப்பதோடு கூட தங்களிடம் வருவோரைக் குருக்கள் அர்ச்சிக்க வேண்டியவர்கள். ஞானஸ்நானத்தின் மூலமாய் சிசுக்களை ஜென்மப் பாவத்தில் இருந்து சுத்திகரித்து, அவர்களுக்கு மோட்ச வாசலைத் திறந்து விடுகிறார்கள். சிசுக்களின் மாசற்ற இருதயத்தில் திரி ஏகக் கடவுள் வந்து வாசஞ் செய்து, அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார். பாவக்கறையால் அசுத்தப்பட்டிருக்கும் விசுவாசிகளுக்கு பாவ மன்னிப்பளித்து, கிறீஸ்தவ குருமார்கள் அவர்களை கிறீஸ்துவோடு ஐக்கியப்படுத்துகிறார்கள். இல்லற வாழ்வை விரும்பும் ஆண்களையும் பெண்களையும் ஆசீர்வதித்து, திருச்சபையின் மெய்விவாகப் பந்தனத்தில் பிணைக்கிறார்கள். இவ்வுலக வாழ்வு மடிந்து, உயிர் துறக்கும் தருவாயிலிருக்கும் மக்களுக்கு ஆறுதலளிக்கவும், பசாசின் தந்திர சோதனைகளை ஜெயிக்கவும், மீதியாயுள்ள பாவங்கள் எல்லாம் பொறுக்கப்பட்டு பயமின்றி பரமனின் திருதரிசனம் பெறும்படியும் அவர்கள் அவயங்களில் பரிசுத்த எண்ணெய்ப் பூசி, பிரார்த்தித்து அவஸ்தைப்புகதல் கொடுக்கிறார்கள்.

இதெல்லாம்விட உயர்ந்த வரமாகிய பலியிடும் வரமும் குருக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோதுமை அப்பம், திராட்சை இரசம் இவற்றை தாங்கள் பெற்றிருக்கும் குருத்துவ அதிகாரத்தால் கிறீஸ்துவினுடைய சரீரமாகவும், இரத்தமாகவும் மாற்ற வல்லவராகின்றார்கள். “ மனித அவதாரத்திற்கு அடுத்தபடியாக உன்னத மேன்மை பெற்றதும் வசீகரமும், திவ்விய பலிபூசையுமே. வசீகர வார்த்தைகளை உச்சரிப்பவர் ஒரு மனிதன்; ஆனால் அவ்வார்த்தைகளுக்குண்டான வல்லமையோ ஒரு கடவுளின் வல்லமையாய் இருக்கின்றது” என்று கூறுகிறார் ஒரு பெரியார்.

குருவானவருக்கு குருத்துவத்தில் அளிக்கப்படும் சுதந்திரத்தால், அவர் எவ்வளவு மேன்மையுள்ளவரென்றால், “ஒரு சம்மனசானவரையும் ஒரு குருவானவரையும் சந்தித்தால், முதலில் குருவானவருக்கே தலைகுனிந்து மரியாதை செய்வேன். ஏனெனில் சம்மனசுக்களுக்கும் கொடா தெய்வீக வரத்தை சர்வேசுரன் மனிதனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்” என்று அர்ச்சிஷ்டவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். இவ்வார்த்தைகள் வரையீறிக் கூறப்பட்டவைகளாகுமா? சம்மனசுக்கள் சர்வேசுரன் உடைய சிம்மாசனத்தைத் தாங்கி நின்று, அவருடைய கட்டளைப்படி நடக்கிறார்கள்; குருக்களோ தாங்களே கடவுளின் உயிருள்ள சிம்மாசனங்களாக நின்று, தங்கள் கரங்களில் கிறீஸ்துவை ஏந்துகிறார்கள். சம்மனசுக்கள் பாவத்தை மன்னிக்கும் வரத்தையும், திவ்விய பூசை ஒப்புக்கொடுக்கும் வரத்தையும் பெறவில்லை; குருக்களோ யார் யார் பாவத்தை மன்னிப்பார்களோ, அவைகள் மன்னிக்கப்படும்; தினமும் ஒப்பில்லாத திவ்விய பூசைப் பலியை ஒப்புக்கொடுக்க வல்லவர்கள்.

இன்னும் குருத்துவத்தின் மகிமை எத்தன்மையானது என்றால், தேவதாயின் விசேஷத் பக்தராகிய சியென்னா பெர்நார்தின், குருவானவரை அந்த உத்தமிக்கும் மேலாக உயர்த்துகிறார்: “ஓ! பரிசுத்த கன்னிகையே! நான் உம்மைத் தாழ்த்திப் பேசுகிறேன் என்று நினைத்து என் மேல் வருத்தம் வேண்டாம் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஆனால் கடவுள் உமக்கு மேலாகக் குருத்துவத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார்” என்று கூறுகிறார். மரியன்னை கிறீஸ்துநாதரை நமக்கு ஒருவிசை மட்டும் கொடுத்தார்கள். குருவானவரோ தினமும் அவரை நமக்குத் தருகிறார். மேலும் சாவு துன்பங்களுக்குள்ளான பூத உடலைக் கொண்ட கிறீஸ்துவை நமக்குக் கொடுத்தார்கள். தேவதாய். குருவானவரோ, சாவு துன்பங்களையெல்லாம் மேற்கொண்ட புகழுடம்பைப் கொண்ட கிறீஸ்துவைத் தருகிறார். கன்னித்தாய் பாவிகளுக்காகத் தன் மகனிடம் மன்றாடுகிறாள். குருவானவரோ, பாவிகளைப் பாவக்கறைகளினின்று சுத்திகரிக்கிறார்.

குருத்துவ அந்தஸ்து எத்துணை உன்னத அந்தஸ்து! இதனாலல்லோ கிறீஸ்தவர்கள் குருவானவரை தங்கள் தகப்பனாய் மதித்து, அவரை தகப்பனென்று அழைத்து, என்றும் அவர்களைக் கௌரவப்படுத்துகிறார்கள். இதனால் அல்லோ, கயவன் எவனாகிலும் குருவானவரை எதிர்த்தால், கிறீஸ்தவ

மக்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி அவருக்கு வந்த அவமானம் தங்களுக்கே வந்ததாகக் கருதி அவனைத் தண்டிக்கிறார்கள். இதனாலல்லோ, ஒருவர் குருப்பட்டம் பெற்று தன் ஊருக்குள் முதன் முதல் பிரவேசிக்கும்பொழுது, அந்த ஊர் ஜனங்கள் எல்லோரும் இந்த ஒரு குருவினால் தங்களுக்கு வந்த மகிமை எத்தகையதென்று உணர்ந்தவர்களாய் ஆடம்பரத்துடன் வரவேற்பு அளிக்கிறார்கள்.

இத்தகைய உத்தம அந்தஸ்துக்கு நமது பிள்ளைகளை நாம் சந்தோஷத்தோடு அனுப்பி வைக்க சஞ்சலப்படலாமா? “நாங்கள் ஏழைகள், இந்த பையன்தான் வீட்டுக்கு உதவியாய் இருக்கிறான்” என்று சொல்வார்கள் சிலர். போதனையைவிட சாதனையே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாயிருப்பதால், அவர்கள் பின்வரும் சம்பவத்தை வாசிக்கட்டும்:

ஒரு குடியானவன், பாடுபட்டால் போஜனம் உண்டு. அப்பெண்மணியிடம் உலகம் மதிக்கும் பணங்காசு கிடையாது. உலகம் அலட்சியம் செய்யும் புண்ணியங்கள் நிறைந்தவன். தெய்வ பக்தியுள்ள கிறிஸ்தவ மாது. தன் பிள்ளைகளை சிறு வயதிலிருந்தே கிறிஸ்துவின் நேசத்தில் வளர்த்துவந்தாள்.

ஒருநாள், வேலை செய்த களைப்பு தீர ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தாள். திடீரென்று பெருமூச்சும், அழுகையும் கேட்டது. “என் ஆண்டவரே, என் பிள்ளைகளில் ஒருவனும் உமது குருவானவராக மாட்டானோ?” என்னும் வார்த்தைகள் தொனித்தன. சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அவளது ஆறு அல்லது ஏழு வயதுள்ள சிறுவன் காதில் இவ்வார்த்தைகள் விழுந்தன. அந்நாளிலிருந்து, இவ்வார்த்தைகள் அவனின் இருதயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் படித்தாலும் படுத்தாலும், விளையாடினாலும் வேலை செய்தாலும், அவ்வார்த்தைகள் அவனுடைய இருதயத்தைத் துளைத்தன. மறு வருடம் அவன் புதுநன்மை உட்கொண்டான். அன்றைய தினம் தன் மகனைக் கட்டியணைத்து அந்த உத்தம தாய் சொல்வாள்: “என் கண்ணே! இன்றைக்கு உன் ஜீவியத்தில் மிகவும் பாக்கியமான நாள். இன்று நமது திவ்விய ஆண்டவரை உன் இருதயத்தில் அழைத்து இருக்கிறாய்” என்றாள். அதற்கு சிறுவன், “ ஏன் அம்மா! உமது மகன் பீடத்தில் ஏறி, கிறிஸ்துநாதரைக் கையில் ஏந்தும் நாள் முக்கியமான நாளல்லவோ?” என்றான். உடனே அந்த ஏழைப் புண்ணியவதி மெய்மறந்து

சிறுவனை இறுகக் கட்டியணைத்து; ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தத் தன் மகனை முத்தமிட்டாள்.

அந்த சிறுவன் ஒருநாள் குருவானவராகிப் பலியை ஒப்புக்கொடுத்தான். அந்த ஏழைக் குடியானவள் தன் மகனின் கரங்களினால் திவ்விய ஆண்டவரை உட்கொள்ளும் பாக்கியம் பெற்றாள்.

அந்தப் புண்ணியவதி அநேக வருடங்களுக்குப் பின் அவஸ்தையாய்க் கிடந்தாள். அப்போது தன் மகனை அவள் அருகில் அழைத்தாள். தன் சரீர வேதனையெல்லாம் மறந்து போய், மலர்ந்த முகத்தோடு, “என் நேச மகனே! சந்தோஷமாய் சாகிறேன். என் மகன் ஒரு குரு; நான் என் குருவின் அருகில் உயிர் விடுகிறேன்” என்று சொன்னாள். கடைசி நேரம் வந்தது. “என் மகன்! என் கடவுளே!” என்ற வார்த்தைகளோடு உயிர் துறந்தாள்.

இது கட்டுக்கதையா? அல்ல. உண்மையான சம்பவம். தனது தள்ளாத வயதில் இதைச் சொன்ன அக்குருவானவர், உணர்ச்சி மேற்கொள்ள, கண்ணீர் சொரிந்தார்.

பாரதத் தாய் தந்தையர்களே! பாரத தேசத்தின் விடுதலைக்காக பலர் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தத்தம் செய்து மகிழ்வடைகிறார்களே. பாரத தேசம் பசாசின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்கப்பெற்று, பாரத மக்கள் அனைவரும் மெய்யான கடவுளைத் தொழுதொழுக உங்கள் பிள்ளைகளை அர்ப்பணஞ் செய்ய முன்வரமாட்டீர்களோ? உங்கள் நெஞ்சில் பூர்வீக கிறிஸ்தவர்களின் வீரியமும் விசுவாசமும் எங்கே? உங்கள் பிள்ளைகளில் ஒன்று இரண்டு பேர் குருத்துவ அந்தஸ்துக்கு எல்லாம் வல்ல சர்வேசுரனால் அழைக்கப்பட்டால், உங்கள் பிள்ளைகளை நீங்கள் இழந்தவர்களாகக் கருதுவது கிறிஸ்தவ மனப்பான்மையாகுமா? உலக உத்தியோகங்களை வகித்து, ஆயிரமாயிரமாக சம்பாதிக்கும் போது நீங்கள் அடையும் ஆனந்தப் பெருக்கு, கிறிஸ்துவின் ஸ்தானாதிபதியாய் நின்று, நித்திய உண்மைகளைப் போதித்து, உலகிற்கு வானுலக தேவனை வரவழைத்து, பாவம் நிறைந்த மானிடருக்காக திவ்விய பலியில் மனுப்பேசி உலகத்திற்கே பணிபுரியும் மகனைப் பார்த்து முகமலராது, இருதம் ஆனதங் கொள்ளாது இருக்கும் தாய் தந்தை உண்டோ? பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையரே, பிள்ளைகளை அளித்த பரலோகப் பிதாவுக்கு பிரதி நன்றி செலுத்த ஆவலாய் இருக்கின் நீர்களோ? உங்களுடையவும்,

குடும்பத்தினுடையவும் பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்ய ஆசிக்கிறீர்களா? உங்களுடைய பிள்ளைகளால் உங்களுக்கு நீடிய அருளும், ஆசீரும் வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களா? உண்மையான தேசாபிமானத்தால் தூண்டப்பட்டு பாரத நாட்டின் ஆன்மீக நலத்தைக் கருதுகிறீர்களோ? அப்படியானால் நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளின் குருத்துவ அழைத்தலைப் பெரிதாய் மதியுங்கள். உங்கள் குடும்பத்தில் அந்தப் பாக்கியம் வர வேண்டுமென்று இராப் பகலாய்ப் பிரார்த்தியுங்கள். நல்லொழுக்கத்தாலும், பரித்தியாகத்தாலும், போதனை சாதனையாலும் பிள்ளைகளுக்கு யாதொரு இடையூறுமில்லாமல், பெற்ற மனம் உடைந்தாலும், பரித்தியாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு குருமடத்திற்கு அனுப்பி வையுங்கள்.